

RESOLUCIÓ

Llicències de via pública

DRET A L'ESPAI PÚBLIC
CIUTAT HABITABLE I SOSTENIBLE

DRET A UNA BONA ADMINISTRACIÓ
CIUTAT GARANTISTA

ANTECEDENTS

Objecte de la queixa

En data 18 de febrer de 2026, el ciutadà va presentar una queixa en aquesta Sindicatura en què exposava el desacord amb la denegació d'una sol·licitud de terrassa per a un establiment de restauració i la manca de resposta al recurs d'alçada presentat en data 12 de juny de 2025, així com a les successives reclamacions formulades.

El ciutadà també va exposar que aquesta situació li havia generat un greuge comparatiu respecte d'altres establiments de restauració del mateix districte, que havien obtingut llicència de terrassa amb unes condicions similars a la seva.

Actuacions fetes

La Sindicatura va admetre la queixa a tràmit i en va iniciar l'anàlisi per determinar si s'havien respectat els [drets de la ciutadania](#) i els [principis de bona administració](#).

El dia 11 de març de 2026, la Sindicatura es va adreçar a la [Regidoria del Districte de l'Eixample](#) per tal de conèixer les intervencions realitzades en relació amb la queixa presentada.

Resposta dels òrgans afectats

El dia 14 de maig de 2026, aquesta Sindicatura va rebre la informació sol·licitada. L'escrit exposa que en data 23 de març de 2026 es va notificar la desestimació del recurs presentat contra la denegació de la sol·licitud de terrassa.

CONSIDERACIONS

1. Obligació legal de resoldre el recurs

L'article 122 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu de les administracions públiques estableix que [el termini màxim per dictar i notificar la resolució d'un recurs d'alçada és de tres mesos](#). En aquest cas s'ha trigat més de nou mesos des que es va registrar el recurs d'alçada en data 12 de juny de 2025 fins que se'n va notificar la desestimació en data 23 de març de 2026.

Aquesta Sindicatura és coneixedora que la manca de notificació de la resolució expressa dins el termini legal permet considerar que s'ha produït una desestimació presumpta del recurs d'alçada per silenci administratiu. No obstant això, la resolució expressa és un instrument essencial per garantir la transparència, la seguretat jurídica i el dret de defensa de les persones interessades.

Així mateix, [els principis de bona administració i d'eficàcia](#) requereixen que l'Administració sigui capaç de prestar uns serveis amb els millors estàndards de qualitat, respectant escrupolosament els drets i els interessos legítims de les persones i actuant amb l'agilitat i la diligència que els procediments administratius exigeixen.

Aquests principis incorporen el deure inexcusable de l'Administració de resoldre expressament les peticions, els recursos i les reclamacions que li adrexi la ciutadania, així com de donar resposta a les sol·licituds plantejades. Aquest mandat es troba recollit explícitament en l'article 30 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, així com en l'article 53 de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, que estableix l'obligació de les administracions públiques catalanes de dictar resolució expressa en tots els procediments i de notificar-la degudament.

La jurisprudència també és eloqüent en aquest sentit, tal com demostra la Sentència del Tribunal Suprem de 28 de maig de 2020 (entre moltes altres):

[...] el deure jurídic de resoldre les sol·licituds, reclamacions o recursos no és una invitació de la llei a la cortesia dels òrgans administratius, sinó un estricte i rigorós deure legal que obliga tots els poders públics, per exigència constitucional (articles 9.1, 9.3, 103.1 i 106 CE), i la seva inobservança arrossega, també, el trencament del principi de bona administració, que no només juga en el terreny dels actes discrecionals i el de la transparència, sinó que, com a pressupòsit bàsic, exigeix que l'Administració compleixi els seus deures i mandats legals estrictes i no s'empari en la seva infracció per causar un perjudici innecessari a la persona interessada."

Atenent tot el que s'ha exposat, la Sindicatura conclou que [la manca de resolució expressa del recurs d'alçada dins del termini legal no s'adiu amb els principis de bona administració i bon govern.](#)

2. Deure de distribuir equitativament l'espai públic

El ciutadà que formula la queixa ja va exposar en el recurs d'alçada presentat contra la denegació de la sol·licitud de llicència de terrassa la disconformitat amb la motivació de la denegació per part del consistori, ja que d'una banda se li comunicava que incomplia allò establert a l'article 43 de l'Ordenança de terrasses, però va acreditar que, contràriament a la informació rebuda, sí que hi donava compliment.

D'altra banda, [la interpretació de l'article 9 de l'Ordenança de terrasses](#) que es fa des del Departament de Llicències i Inspecció del districte és la següent:

[...] no hi ha encaix possible d'una terrassa vinculada a l'establiment ocupat per l'activitat de restauració amb la configuració actual de l'espai públic confrontant que doni compliment a l'Ordenança de terrasses i el seu manual operatiu, circumstància que s'ha mantingut des de la data de 28 de gener de 2013, moment en què es va donar de baixa la darrera llicència de terrasses atorgada en aquesta ubicació, en aplicació, precisament, de l'esmentat article 9, el qual també ha justificat la denegació d'altres sol·licituds efectuades en aquesta mateixa ubicació i la incoació de fins a 6 procediments sancionadors a nom del titular de la llicència principal d'activitats en els darrers exercicis. La correcta aplicació de l'article 9 de l'Ordenança de terrasses és el motiu concret de denegació de la sol·licitud del particular, motiu pel qual no procedeix considerar l'existència de cap tracte discriminatori vers aquest.

Des d'aquesta Sindicatura s'observa que la motivació per denegar la llicència de terrassa al nou titular de l'establiment de restauració es basa principalment en el seguiment del mateix criteri que s'ha aplicat des de l'any 2013. Es desconeix per què a partir d'aquell any es va deixar de concedir una llicència de terrassa al local en qüestió, el qual sí que havia disposat de terrassa anteriorment com bé al·lega l'interessat en el recurs presentat.

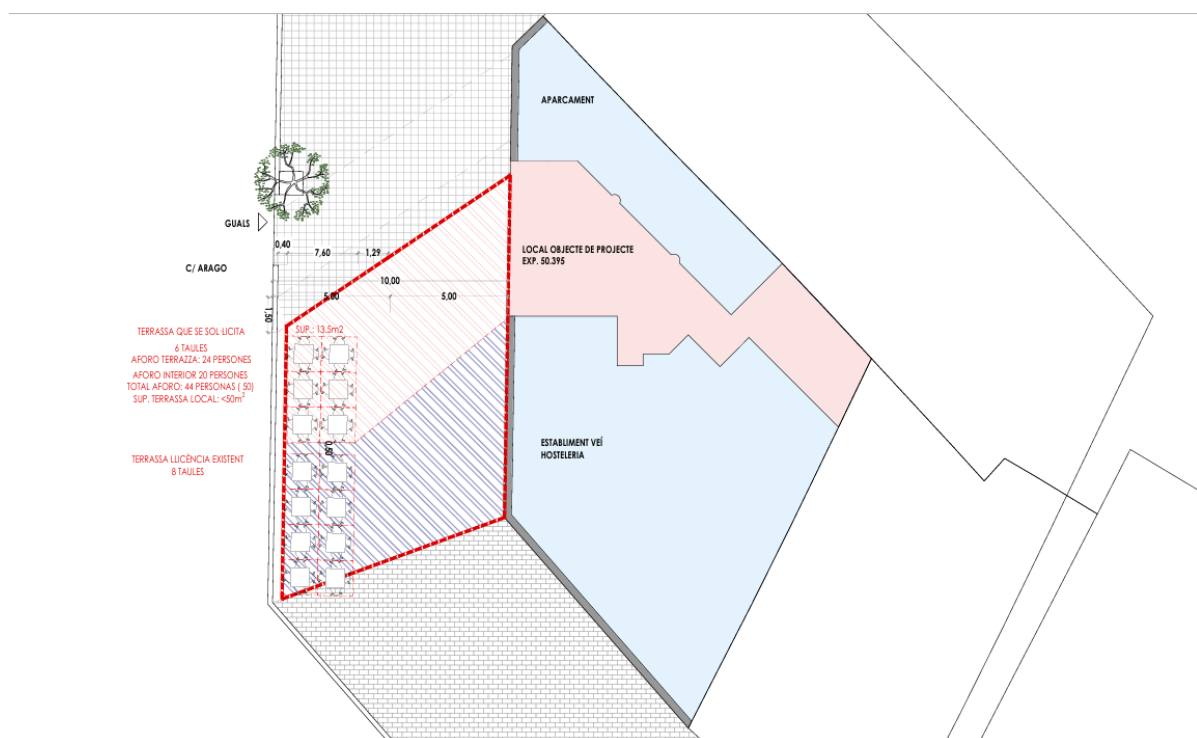
En tot cas, es considera que aquesta motivació [pot suposar que es donin situacions de greuge entre titulars d'establiments de restauració que volen operar a l'espai públic](#) i que la mateixa regulació de les terrasses, tant l'Ordenança com el seu manual operatiu, ja preveu situacions especials per a casos com el que ens ocupa.

Des d'aquesta institució de supervisió es considera que cal observar la diversitat del territori i permetre implantar característiques concretes en funció de la configuració dels diferents espais per tal d'assegurar un repartiment equitatiu entre tots aquells operadors susceptibles d'obtenir una llicència de terrassa. Recordem, a més a més, que l'ordenament jurídic ja

preveu mecanismes per tal de modificar aquelles normes quan la seva aplicació derivi d'una situació injusta, sempre responant a l'interès públic que ha de regir les actuacions de l'Administració pública.

Per aquest motiu, es recomana a la Regidoria del Districte de l'Eixample que valori novament la proposta presentada per l'interessat per a la instal·lació de la nova terrassa, la qual s'adjunta a continuació:

I atenent a criteris d'igualtat d'oportunitat entre concurrents, ofereixi una proposta de distribució de l'espai públic que sigui justa i equitativa per a cadascun dels sol·licitants.

Els principis de bona administració i d'eficàcia dels serveis públics, recollits a l'article 41 de la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea, als articles 9.3 i 103 de la Constitució espanyola i a l'article 3 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, del règim jurídic del sector públic, també impliquen que, a banda de disposar d'una administració que presti els serveis amb els millors estàndards de qualitat, respecti els drets i els interessos legítims de la ciutadania i sigui capaç de resoldre els problemes d'una manera àgil i eficaç.

Així mateix, la Carta europea de salvaguarda dels drets humans a la ciutat, aprovada l'any 2000, esmenta, a l'article XXIII, en referència a l'eficàcia dels serveis públics com a indicatiu d'una bona administració, que les autoritats locals han de garantir l'eficàcia dels serveis

públics i l'adaptació a les necessitats de les persones vetllant per evitar qualsevol situació de discriminació o d'abús.

DECISIÓ

D'acord amb la Carta municipal de Barcelona, aquesta institució té com a missió defensar els drets i les llibertats de la ciutadania i, amb aquesta finalitat, pot supervisar l'activitat de l'Administració municipal.

Considerats els fets i les normes aplicables, conclou que, en aquest cas, **l'actuació de la Regidoria del Districte de l'Eixample** no ha estat ajustada a dret ni eficaç per resoldre la sol·licitud d'ocupació de la via pública presentada per l'interessat.

Per tot el que s'ha exposat, aquesta Sindicatura resol:

- **Recomanar a la Regidoria del Districte de l'Eixample** que reconsideri la sol·licitud de terrassa presentada i, de cara al proper exercici, redistribueixi l'espai públic disponible per a la instal·lació de taules i cadires de manera justa i proporcionada entre els dos operadors.

Aquesta resolució es comunicarà a la persona que va formular la queixa i a l'òrgan municipal competent. Per mitjà de l'informe anual d'aquesta Sindicatura, també se'n donarà compte al Plenari del Consell Municipal.

Aquesta resolució s'emmarca dins el compromís de l'Ajuntament de Barcelona amb els objectius de desenvolupament sostenible (ODS), d'acord amb la mesura de govern sobre l'Estratègia d'impuls de l'Agenda 2030. Concretament, es relaciona amb l'objectiu 16.5 "Barcelona, ciutat exemplar en integritat institucional i bon govern".